
Szakács Eszter

ŐSZI RONDÓ

Alig látsz a párás ablakon át.
Nem emlékszel, mikor kezdett el esni.
Nem kell könyv, zene. Halasztasz mosást,
és nincs kedved a moziig se menni.

Nem kívánatos az ittlét s az otlét.
A kettő közt mégis meddig lehetsz?
A tükrökben halványan ott vagy most még,
de kontúrod, mint rossz tévén, remeg.

És nincs kedved a moziig se menni,
nem kell könyv, zene, halasztasz mosást,
nem emlékszel, mikor kezdett el esni,
alig látsz a párás ablakon át.

REPETÍCIÓ

Balkon forró falának támasztod a hátad.
Horizonton a Nap léghajója lebeg.
Kerti asztalon szétcsócsált kenyered szárad,
a kint felejtett dzsúzbba legyecske esett.

Italt kiöntesz, morzsákat elhord a szellő,
s koraóra kötve tegnap óta kifakult,
amiért oly sokat alkudoztál, a kendő.
Minden pusztul, nem ismétlődik, csak a múlt,

és tebenned már úgy rak fészket minden évad,
ahogyan az álmaidban a képzelet.
Hát esténként újra meg újra csak szemhéjad
rolóját vonhatod le tanulság helyett.